

Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke – Nummer fem

Hvor lenge? Det femte segl

Jeff Pippenger

2025-12-07

Når «lyset for den tid blir gitt», blir det enten «mottatt» eller «forkastet». Den adskillelsen som fullbyrdes når lyset blir innført, er den del av det evige evangeliums verk, som ikke bare omfatter beseglingen av Guds folk, men også utskillelsen av hveten og ugresset. Den endelige prøvings- og adskillellesprosessen begynte ved 11. september, da det profetiske spørsmålet lyder: «hvor lenge?» og det profetiske svaret er: «inntil søndagsloven.» Den siste omtalen av symbolet «hvor lenge» finnes i det femte segl i Åpenbaringsboken.

Og da han åpnet det femte segl, så jeg under alteret sjelene av dem som var blitt drept for Guds ords skyld og for det vitnesbyrd de holdt fast ved. Og de ropte med høy røst og sa: Hvor lenge, Herre, du hellige og sanne, vil du vente med å dømme og hevne vårt blod på dem som bor på jorden?

Og det ble gitt dem alle hvite kjortler; og det ble sagt til dem at de ennå skulle hvile en liten stund, inntil også deres medtjenere og deres brødre, som skulle bli drept slik som de selv var blitt, skulle være fulltallige. Åpenbaringen 6:9–11.

Inspirasjonen plasserer svaret på spørsmålet om «hvor lenge», stilt av «sjeler av dem som var blitt drept», i fremtiden, når en annen gruppe av pavelige martyrer er fulltallig. Det begynner ved søndagsloven, og av denne grunn identifiserer søster White Åpenbaringen kapittel atten som oppfyllelsen av den andre gruppen martyrer. Det er to «røster» i de første fem versene; den første røsten markerer 11. september, og den andre røsten kaller menn og kvinner ut av Babylon ved søndagsloven. Søster White identifiserer symbolet «hvor lenge» i det femte segl med de første fem versene i Åpenbaringen atten for å skissere perioden fra 11. september til søndagsloven. Fokus er ikke på adskillelsen og beseglingen av Guds folk, men på dommen over pavedømmet for å ha myrdet martyrene i tidligere historie og de martyrer under søndagslovskrisen som utgjør den andre gruppen av pavelige martyrer.

«Da det femte segl ble åpnet, så Johannes åpenbareren i syn under alteret den skare som var blitt drept for Guds ords og Jesu Kristi vitnesbyrds skyld. Deretter kom de scener som er beskrevet i det attende kapittel i Åpenbaringen, da de som er trofaste og sanne, blir kalt ut fra Babylon. [Åpenbaringen 18,1–5, sitert.]» Manuscript Releases, bind 20, 14.

I det andre avsnittet, der hun identifiserer martyrene under det femte segl og den fremtidige og andre gruppen av martyrer som fullendes i søndagslovskrisen, sier hun at disse scenene «ville være i en fremtidig tidsperiode». De to røstene i Åpenbaringen atten representerer «den fremtidige tidsperiode». Den første røsten ved begynnelsen, ved 11. september, og den andre røsten ved søndagsloven.

«Da han åpnet det femte segl, så jeg under alteret sjelene til dem som var blitt drept for Guds ords skyld og for det vitnesbyrd som de hadde holdt fast ved. Og de ropte med høy røst og sa: Hvor lenge, Herre, du Hellige og Sanne, vil du vente med å dømme og hevne vårt blod på dem som bor på jorden? Og det ble gitt hver og en av dem hvite kjortler [De ble erklært rene og hellige]; og det ble sagt til dem at de ennå skulle hvile en liten stund, inntil også deres medtjenere og deres brødre, som skulle bli drept slik som de var blitt det, var fulltallige» [Åpenbaringen 6:9–11]. Her ble det fremstilt for Johannes scener som ikke var virkelighet da, men det som ville skje i en framtidig tidsperiode.

«Åpenbaringen 8:1–4 sitert.» Manuscript Releases, bind 20, 197.

Søster White knytter oppfyllelsen av dannelsen av den andre gruppen av martyrer til fremtiden, og i det andre avsnittet siterer hun Åpenbaringen 18:1–5, som identifiserer én røst i de tre første versene og en annen røst i vers fire og fem. Den første røsten markerer 11. september, da de store bygningene i New York falt sammen, og den andre røsten er søndagsloven, når Guds andre hjord blir kalt ut av Babylon. I det andre avsnittet viser hun til Åpenbaringen kapittel åtte og de fire første versene, som identifiserer åpningen av det sjuende segl, da glør fra alteret kastes ned på jorden, noe som samsvarer med pinsen, da ild kom ned fra himmelen og opplyste disiplene, slik Elias' tolv steiner ble opplyst, og slik det ble fremstilt ved ildtunger over disiplene.

Hvor lenge? Sakarja og Johannes

Hvor lenge er et profetisk symbol på tidsperioden fra 11. september og frem til søndagsloven, som er blitt forbilledliggjort i fortellingen om Karmelfjellet, i millerittenes historie fra 1840 til 1844, i Moses' historie fra den åttende til den tiende plage, i vitnesbyrdet fra martyrene under det femte segl, og i Sakarja blir spørsmålet stilt: «Hvor lenge» skal det være før Gud viser miskunn mot Jerusalem, som hadde vært i Babylon i sytti år.

Da svarte Herrens engel og sa: Herre, hærskares Gud, hvor lenge vil du la være å forbarme deg over Jerusalem og over Judas byer, som du har vært harm på i disse sytti år?

Og Herren svarte engelen som talte med meg, med gode ord og trøstende ord.

Da sa engelen som talte med meg, til meg: Rop ut og si: Så sier Herren, hærskares Gud: Jeg er nidkjær for Jerusalem og for Sion med stor nidkjærhet. Og jeg er meget vred på hedningefolkene som lever i trygghet; for jeg var bare lite vred, men de hjalp til med å fremme ulykken. Derfor sier Herren så: Jeg vender tilbake til Jerusalem med miskunn; mitt hus skal bygges der, sier Herren, hærskares Gud, og målesnoren skal strekkes ut over Jerusalem. Rop enda en gang og si: Så sier Herren, hærskares Gud: Mine byer skal ennå flyte over av det som godt er, og Herren skal ennå trøste Sion og ennå utvelge Jerusalem. Sakarja 1:12–17.

Søster White sidestiller direkte Sakarjas «sytti år» («threescore and ten years»), da det bokstavelige gamle Israel var i fangenskap under det bokstavelige Babylon, med de ett tusen to hundre og seksti årene fra 538 til 1798, da det åndelige Israel (de kristne) var i trelldom under det åndelige Babylon (romersk-katolisismen).

«Guds menighet på jorden var i sannhet i fangenskap under denne lange perioden med nådeløs forfølgelse, slik Israels barn var holdt fanget i Babylon under eksilet.» Prophets and Kings, 714.

I 1798, ved slutten av de tolv hundre og seksti årene, kom den første av tre budskap fremstilt som engler i Åpenbaringen fjorten. Den andre kom den 19. april 1844 og den tredje den 22. oktober 1844. Historien som symboliseres ved spørsmålet «hvor lenge», strekker seg fra 11/9 og frem til søndagsloven, og denne tidsperioden ble foregrepet ved begynnelsen av adventismen i millerittbevegelsen fra 11. august 1840 til 22. oktober 1844. Denne perioden er symbolsk fremstilt av Johannes åpenbareren i kapittel ti, da Johannes spiser den lille boken som var søt i hans munn, men ble bitter i hans mage.

Og røsten som jeg hørte fra himmelen, talte igjen med meg og sa: Gå og ta den lille boken som er åpnet i hånden på engelen som står på havet og på jorden. Og jeg gikk bort til engelen og sa til ham: Gi meg den lille boken. Og han sa til meg: Ta den og et den opp; og den skal gjøre din buk bitter, men i din munn skal den være søt som honning. Og jeg tok den lille boken ut av engelens hånd og åt den opp; og i min munn var den søt som honning, men så snart jeg hadde ett den, ble min buk bitter.

Og han sa til meg: Du må igjen profetere om mange folk og nasjoner og tungemål og konger. Åpenbaringen 10:8–11.

Historien som Johannes fremstiller, er representert ved boken som ble spist, for det at den ble spist, representerte at millerittene kom til å forstå budskapet og deres erfaring med å forkynne dette budskapet. Når Johannes så, umiddelbart etter at denne historien er fremstilt, får vite at han må profetere igjen, er den profetiske virksomheten det pekes på, historien fra 1840 til 1844. Johannes får vite at millerittenes historie fra 1840 til 1844 blir gjentatt i adventismens endetidshistorie. Så snart Johannes får vite at han må profetere igjen, får han vite at han skal måle templet.

Og det ble gitt meg et rør, lik en stav; og engelen stod der og sa: Reis deg og mål Guds tempel og alteret og dem som tilber der. Men forgården utenfor templet skal du holde utenfor og ikke måle; for den er gitt til hedningene, og den hellige stad skal de trå under fot i førtito måneder. Åpenbaringen 11:1, 2.

Det arbeid som ble gitt adventismen etter 22. oktober 1844, ble av Johannes fremstilt som å måle eller bygge templet, i samsvar med løftet som ble fremsatt i Sakarja om at «en målesnor skal igjen strekkes ut over Jerusalem»—for Herren ville «enda utvelge Jerusalem». Den historien som ble fremstilt ved adventismens begynnelse gjennom den filadelfiske bevegelsen i millerittisk adventisme, blir gjentatt ved adventismens avslutning gjennom den filadelfiske bevegelsen blant de hundre og førtifire tusen. Ved den store skuffelsen den 22. oktober 1844 begynte en tidsperiode, fremstilt som «dagene da den sjuende engels røst høres».

Men i den sjuende engels røsts dager, når han begynner å basune, da skal Guds hemmelighet fullendes, slik han forkynte for sine tjenere profetene. Åpenbaringen 10:7.

Budskapet var søtt for millerittene da den islamske tidsprofetien om det annet ve ble oppfylt nettopp slik millerittene på forhånd hadde forutsagt før 11. august 1840. Budskapet ble bittært i magen ved den store skuffelsen 22. oktober 1844. Så snart Johannes er ferdig med å framstille historien fra 1840 til 1844, blir han underrettet om at han må gjøre nøyaktig det samme (profetere) igjen. Deretter blir han befalt å måle Jerusalem, og når han gjør det, samstemmer han med Sakarjas profeti om at Herren velger Jerusalem. Fra og med 22. oktober 1844 blir den profetiske historie framstilt som «dagene da den sjuende engels røst lyder». «Dagene» i den sjuende engels budskap (røst) (det tredje ve) betegner et tidsrom da Kristi guddommelighet permanent skulle forenes med den menneskelighet som skulle være de hundre og førtifire tusen. Dette verket ble forsinket ved opprøret i 1863, og den 11. september begynte igjen den sjuende engels basun (det tredje ve) å lyde.

I den hellige historie utvalgte Herren Jerusalem til å sette sitt navn der, og hans «navn» er hans karakter. Jerusalem og Sion omtales av Sakarja når han sier: «Jeg er nidkjær for Jerusalem og for Sion med stor nidkjærhet», og deretter: «Herren skal atter trøste Sion og atter utvelge Jerusalem.» Sion blir trøstet når det mottar Den Hellige Ånd, som er «Trøsteren». Den Hellige Ånds trøstende gjerning begynte ved 9/11, i samsvar med at Kristus åndet på disiplene etter sin nedstigning fra møtet med Faderen etter sin oppstandelse. Den Hellige Ånds manifestasjon ble sterkt tiltagende ved pinse. Den tiden begynte med at førstegrødeofferet ble oppreist, og den endte med pinsehøytidens førstegrødeoffer, da hele verden deretter hørte budskapet.

Trøst, trøst mitt folk, sier deres Gud. Tal vennlig til Jerusalem og rop ut til henne at hennes strid er fullført, at hennes misgjerning er tilgitt; for hun har fått av Herrens hånd dobbelt for alle sine synder. Jesaja 41:1, 2.

De hundre og førtifire tusen blir beseglet når «deres misgjerning er tilgitt». Dette skjer like før søndagsloven idet de løftes opp som det pinseforbildede førstegrødeoffer, mens de mottar Den Hellige Ånds utgytelse uten mål, slik disiplene ble forbildet ved pinsen. Regnets bestenkning som begynte ved 9/11, blir til en full utgytelse ved søndagsloven. I historien fra førstegrødeofferet ved 9/11 til førstegrødeofferet ved søndagsloven, når de hundre og førtifire tusen blir beseglet og beredt som et offer til å løftes opp som et banner fra søndagsloven inntil nådetidens avslutning. Denne historien fremstilles ved de første tre versene i Åpenbaringen atten, som kunngjør Babylons fall, hvilket er det bibelske symbolet som representerer en «fordobling».

Og etter dette så jeg en annen engel komme ned fra himmelen; han hadde stor makt, og jorden ble opplyst av hans herlighet. Og han ropte med veldig røst og sa: Falt, falt er Babylon, den store, og er blitt et tilholdssted for djevlere og et fengsel for hver uren ånd og et bur for hver uren og avskyelig fugl. For alle folkeslag har drukket av vinen fra hennes horeris vredesvin, og jordens konger har drevet hor med henne, og jordens kjøpmenn er blitt rike av overfloden av hennes vellyst. Åpenbaringen 18:1–3.

Gjennom hele Skriften representerer en fordobling av uttrykk eller ord den fullkomne oppfyllelsen av Babylons fall i de siste dager. Det er signaturen til Alfa og Omega, som alltid fremstiller enden på en ting ved begynnelsen av en ting. Babylons to fall er fremstilt som Nimrod og Belsazar. Nimrod var begynnelsen på Babylon, da det ganske enkelt var Babel. Nimrods fall representerte

Belsasars fall, og budskapet fra den andre engelen og engelen i Åpenbaringen atten er at Nimrods fall ved Babylons begynnelse representerte Belsasars fall ved slutten, for Alfa og Omega fremstiller alltid enden på en ting ved begynnelsen av en ting.

Nimrods tårn ble styrtet som et symbol på hans fall, og han foregrep Tvillingtårnenes fall den 11. september. Belsasars fall var skriften på veggen, som markerte slutten på Babylons syttiårige herredømme som det første riket i Bibelens profeti, og dermed foregrep De forente staters fall ved slutten av de symbolske «sytti år, som én konges dager» i Jesaja tjue, som representerer De forente staters historie fra 1798 og frem til søndagsloven. Belsasars skrift på veggen representerer det tidspunkt da skillet mellom kirke og stat faller ved søndagsloven, som nettopp er det punkt hvor det sjette riket i Bibelens profeti ender, likesom Belsasar ble drept nettopp den natten. Håndskriften på veggen er den skrevne loven som omstøter skillet mellom kirke og stat i Grunnloven.

«Historien» som er fremstilt fra 11. september og frem til søndagsloven, og deretter til avslutningen av menneskets prøvetid og de sju siste plagene, er den historiske perioden som i Guds ord symboliseres ved en fordobling av uttrykk eller ord. I denne perioden blir Den Hellige Ånd utøst, idet det begynner med en bestenkning fra 11. september og frem til søndagsloven, og deretter den fulle utgytelse. Den Hellige Ånd er av Kristus blitt fremstilt som «Talsmannen», som, når han kom, ville vise Guds folk alle ting.

Men Talsmannen, som er Den Hellige Ånd, som Faderen skal sende i mitt navn, han skal lære dere alle ting og minne dere om alt det jeg har sagt dere. Johannes 14:26.

Den Hellige Ånd formidles til de hundre og førtifire tusen gjennom den «gylne olje», som også er «regnet», og som også er «Trøsteren». Når Den Hellige Ånd fremstilles som «Trøsteren», identifiserer dette en særskilt manifestasjon av Den Hellige Ånd.

Guds folk har alltid vært i besittelse av Den Hellige Ånd når de har oppfylt evangeliets krav; men i tider med ekte hellig vekkelse, «som i fordums år», når det finner sted en særlig manifestasjon av Den Hellige Ånd for et kollektivt legeme, fremstilles Den Hellige Ånd som Trøsteren. Enda viktigere er det at det kollektive legeme får sine minner satt i virksomhet av Trøsteren idet han «minner» dem om «alle ting». Dette bekrefter at de menneskene som deltar i manifestasjonen, har den ekte erfaring, for Den Hellige Ånd deltar i deres sinnsliv, idet han påvirker tankeprosessen når han bringer «alle ting» i deres erindring.

Menneskets hukommelse utgjør sammen med de øvrige bestanddelene, slik som dømmekraft, intelligens, fornuft og samvittighet, menneskets høyere natur, som apostelen Paulus betegner som «sinnet». Den høyere naturen er enten det kjødelige sinn eller Kristi sinn.

For kjødets sinn er fiendskap mot Gud; for det underordner seg ikke Guds lov, ja, det kan heller ikke gjøre det. Romerne 8:7.

For hvem har kjent Herrens sinn, så han skulle kunne lære ham? Men vi har Kristi sinn. 1 Korinterbrev 2:16.

Den lavere natur, eller kjødet, består av de nervøse, emosjonelle og hormonelle systemene som er forbundet med sansene, hvilke er «sjelens innfallsporter». Den høyere natur er bestemt til å herske over den lavere, og blir som sådan fremstilt som festningen; og festningen er stadig under angrep fra sansene (den lavere natur), og angrepene rettes mot festningen gjennom de innfallsporter som leder inn i festningen. Innenfor den høyere naturs festning finnes det et kommandosenter, eller det Søster White kaller citadellet. Citadellet er Det Aller Helligste i helligdommen, som er delt i to grunnleggende avdelinger. Forgården er kjødet, eller den lavere natur, og for å komme inn i forgården, eller også for å føre blodet inn i det hellige, måtte man passere gjennom et forheng eller slør. Forgården avgrenses av forhengene.

Ved en ny og levende vei, som han har innviet for oss gjennom forhenget, det vil si sitt kjød.
Hebreerne 10:20.

Helligdommen er delt i to deler: forgården og helligdommen. Helligdommen er i sin tur delt i to deler, slik også den høyere natur er det. Den høyere natur kan deles inn i to områder. Det ene av disse områdene er framstilt som Det hellige, og det andre som Det aller helligste. Det hellige representerer de mentale virksomheter som er nødvendige for at menneskeheten skal fungere, men Det aller helligste er det området hvor Gud og mennesket møtes. Det aller helligste er Guds tronsal, og de som er omvendt, sitter i himmelske steder med Kristus.

Og har oppreist oss sammen med ham og satt oss sammen med ham i himmelen i Kristus
Jesús. Efeserne 2:6.

Verset er hentet fra et avsnitt hvor Jesús, flere vers tidligere, men helt klart i den samme tankerekken, sitter i de himmelske steder, likesom også hans folk gjør.

Som han utøvde i Kristus da han reiste ham opp fra de døde og satte ham ved sin høyre hånd i himmelen. Efeserne 1:20.

Kristus og Hans folk sitter sammen i Det Aller Helligste. Kristus ble oppreist og satte seg deretter i de himmelske regioner, og Hans folk er oppreist og satt i tronsalen i Det Aller Helligste. Paulus identifiserer at de som er oppreist i vers seks, er blitt oppreist fra synd i det foregående verset.

Også da vi var døde i syndene, gjorde han oss levende sammen med Kristus – av nåde er dere frelst – og oppreiste oss sammen med ham og satte oss med ham i himmelen i Kristus Jesús.
Efeserne 1:5, 6.

Den fullkomne oppfyllelse av avsnittet fra Efeserne er de to vitnene i Åpenbaringen elleve, elleve, som blir oppreist og deretter tatt opp til himmelen som et banner—men også for å bli satt i himmelske steder. I Det Aller Helligste representerer de to vitnene menneskeheten i selve Guds nærvær, og deres rettferdiggjørelse for å være satt der er merket som hver av dem bærer. Dette merket er Guds segl, og Guds segl representerer at mennesket er blitt ett med det guddommelige, og dette segl er representert ved det faktum at Talsmannen, som er Den Hellige Ånd, tar bolig i Det Aller Helligste i «deres» høyere natur. Det Aller Helligste er Guds tronrom, hvor det guddommelige og det menneskelige er forenet, og det representerer det menneskelige tempel, hvis høyere natur omfatter et Aller Helligste hvor både guddommelighet og menneskelighet sitter

sammen.

Utgytelsen av «Trøsteren» er beseglingen av de hundre og førtifire tusen, og den markerer en forandring i frelseshistorien, for på den tiden forandres menigheten fra den stridende menighet til den seirende menighet. På den tiden forandres den fra den laodikeiske bevegelse blant de hundre og førtifire tusen til den filadelfiske bevegelse blant de hundre og førtifire tusen. På den tiden forandres den fra den sjuende menighets erfaring til den sjette menighets erfaring, og den sjette menighet var millerittene. Et profetisk kjennetegn ved den sjette menighet, Filadelfia, slik den ble oppfylt av millerittbevegelsen, er at den aldri var en menighet. Den var bare en bevegelse helt frem til 1856, da begge White identifiserte bevegelsen som laodikeisk. Sju år senere ble den lovformelige menighet dannet.

Den frelsesmessige forandringen ved søndagsloven ble forbilledliggjort ved den frelsesmessige forandringen på pinsedagen, som markerte innsettelsen av Kristus som øversteprest.

«Pinseutgytelsen var Himmels kunngjøring om at Forløserens innsettelse var fullbyrdet. I samsvar med sitt løfte hadde Han sendt Den Hellige Ånd fra himmelen til sine etterfølgere som et tegn på at Han, som prest og konge, hadde mottatt all myndighet i himmelen og på jorden, og var den Salvete over sitt folk.» The Acts of the Apostles, 38.

Når sildigregnet blir utøst uten mål over de hundre og førtifire tusen ved søndagsloven, vil det være «Himmels meddelelse» om at den stridende menighet er avsluttet, og at den triumferende menighet er kommet. Kristi innsettelse ved pinsefesten i helligdommen der oppe er et forbilde på salvelsen av de hundre og førtifire tusen ved søndagsloven.

Den «pinsekarismatiske» utgytelsen som identifiserte at Kristus var Den Salvete, representerte Hans salvelse i innvielsesseremonien i himmelen, men Han var også blitt salvet ved sin dåp. Hans dåp (9/11) fram til pinse (søndagsloven) blir også framstilt igjen tre og et halvt år etter Hans dåp ved Hans faktiske død, begravelse og oppstandelse (førstegrødens høytid). 9/11 er derfor framstilt både ved Hans dåp og også ved Hans oppstandelse. Hans symbolske oppstandelse og Hans bokstavelige oppstandelse markerer begynnelsen på to profetiske linjer som begge ender ved pinse. Begge historiene begynner med oppstandelsen av førstegrødeofferet.

Men nå er Kristus oppstanden fra de døde, og blitt førstegrøden av dem som er sovnet inn. For siden døden kom ved et menneske, kom også de dødes oppstandelse ved et menneske. For likesom alle dør i Adam, således skal også alle gjøres levende i Kristus. Men hver i sin egen orden: Kristus er førstegrøden; deretter de som hører Kristus til ved hans komme. 1 Korinterbrev 15:20–23.

Kristus er førstegrødeofferet ved sin oppstandelse og markerer begynnelsen på «pinsetiden», som ender med pinsehøytidens førstegrødeoffer. Kristi oppstandelse er byggen, og hveten er de som «deretter» «hører Kristus til ved hans komme». De som kommer «deretter» etter Kristi oppstandelse, er «de som hører Kristus til ved hans komme», og representerer således den endelige innhøstningen av trofaste sjeler ved verdens ende, slik dette ble framstilt ved de tre tusen sjeler som ble samlet ved pinsen.

Verset omtaler også oppstandelsen i lys av døden. Døden begynte med Adam og kommer over alle mennesker, men den gjør det «i» «rekkefølge». I Apostlenes gjerninger forteller Peter at da Joels bok da ble oppfylt, skulle mennesker sende sine synder forut til dommen, for at de kunne bli utslettet, når vederkvegelsens tider kom fra Trøsterens nærvær. Kristus så ikke på dommens bøker for å utslette synd på den tid, for dommen lå over atten hundre år fram i tiden.

Henvisningen til «hver mann i sin egen orden» begynner med Adam, og identifiserer således dommen over de døde fra Adam og fremover inntil tider med vederkvegelse kommer. Når den sene regn kommer, går dommen over fra de døde til de levende. I den tidsperioden som verset fremstiller (fra Kristi oppstandelse til pinsedagen), fra byggets førstegrøde til hvetens førstegrøde, faller regnet under dommen over de levende, og mens regnet faller, skiller budskapet som regnet representerer, hveten fra ugresset. Ved søndagsloven, som er pinsedagen, er hveten ikke lenger blandet med ugress, og førstegrødeofferet av hvete, de to vifteloene, løftes opp.

Renselsesprosessen fra 11. september og frem til søndagsloven er også fremstilt i Malaki tre, når Paktens Budbærer renser og også lutrer levittene, og Han gjør det ved «ild». «Ild» er et symbol på et budskap, slik det er fremstilt ved ildtunger på pinsedagen. I den historien som her betraktes, skulle adskillelsen av de to klassene, som frembringer de hundre og førtifire tusen, som er de to vifteloene fremstilt ved pinsens førstegrøde, være grundig bakt; for de var det eneste offeret som innbefattet et sinnebildet.

De to vifteloffene var syret, og surdeig er et symbol på synd. Den surdeigen ble tilintetgjort i ovnens ild, slik dette fremstilles ved Paktsbudbærerens rensende ild. Jesaja identifiserer i kapittel tjuesju en debatt som begynner ved 9/11, som han kaller «østvindens dag». Avsnittet lærer at det er gjennom debatten at Israels synder sones. «Debatten» står mellom det sanne senregnsbudskapet og alle de andre falske senregnsbudskapene som finnes. Et budskap er «ild», og «ild» er det som Paktsbudbæreren benytter for å rense og lutre. Debatten om senregnsbudskapet fjerner surdeigen fra pinsehøytidens førstegrødeoffer av hvete, som løftes opp ved søndagsloven. De hundre og førtifire tusen er pinsehøytidens førstegrødeoffer av hvete, som seirer ved hans blods rettfærdiggjørelse og ved helliggjørelsen av sitt vitnesbyrd; for selv om det er Ordet som helliggjør, gjør det dette bare når ordet blir formidlet som et budskap. Fremleggelsen av budskapet gjør det mulig for de hundre og førtifire tusen å leve, og fremleggelsen av et falskt senregnsbudskap frembringer død.

Og de seiret over ham ved Lammets blod og ved sitt vitnesbyrds ord; og de elsket ikke sitt liv like til døden. Åpenbaringen 12:11.

De hundre og førtifire tusen følger Kristus i å seire slik Han seiret, for profetisk følger de Kristus.

Dette er de som ikke er blitt gjort urene med kvinner; for de er jomfruer. Dette er de som følger Lammet hvor enn det går. Disse er kjøpt fri fra menneskene som førstegrøden for Gud og Lammet. Åpenbaringen 14:4.

Her i vers fire i Åpenbaringen fjorten blir de hundre og førtifire tusen identifisert som «førstegrøde». De blir også identifisert som «jomfruer», og inspirasjonen har underrettet oss om at lignelsen om de ti jomfruer i Matteus tjuefem illustrerer adventfolkets erfaring. Ikke bare er de

«jomfruer»; de er ikke «besmittet med kvinner», for den prøvende prosess og adskillellesprosess som frembrakte de hundre og førtifire tusen, frembrakte et skille mellom de hundre og førtifire tusen og «alle» de falske religioner. «Disse» følger Lammet hvor det enn går, og som førstegrødeoffer må de følge Kristus i hans død, begravelse og oppstandelse.

I Åpenbaringen, kapittel elleve, vers elleve, blir de to vitnene som skal opphøyes som et banner, først drept; deretter blir de på tre og en halv dag oppreist som en førstegrødeoffer, slik Kristus var. Førstegrødeofferet, som var og er Kristus, innbefattet at paktsblodet ble utgytt for å gjenløse dem som var blitt bankerotte med en laodikeisk erfaring. I ett vers (vers fire) blir hele dette korte sammendraget av de ulike linjene av profetisk lys knyttet til de hundre og førtifire tusen fremlagt. Og det blir fremlagt i Åpenbaringen 144 ved Palmonis hånd, den vidunderlige tallsetter. En fordobling i Skriften representerer historien om senregnet, og senregnet er der og når Trøsteren blir utøst over Guds folk.

Hvor vakre på fjellene er hans føtter som forkynner godt budskap, som kunngjør fred, som bringer godt budskap om det gode, som forkynner frelse, som sier til Sion: Din Gud er konge! Dine vektere skal løfte røsten; sammen skal de juble, for de skal se det med egne øyne når Herren fører Sion tilbake. Bryt ut i fryderop, syng sammen, dere Jerusalems øde steder; for Herren har trøstet sitt folk, han har forløst Jerusalem. Herren har blottet sin hellige arm for alle folkeslagenes øyne; og alle jordens ender skal se vår Guds frelse. Dra bort, dra bort, gå ut derfra, rør ikke ved noe urent; gå ut fra hennes midte; vær rene, dere som bærer Herrens kar. Jesaja 52:7–11.

Sion H6726 er det samme som H6725, som betyr «følelsen av iøynefallehet; en monumental eller veiledende søyle: – tegn, tittel, veimerke.» Sion er et symbol på banneret til de hundre og førtifire tusen, og i avsnittet har de allerede mottatt senregnet, for de har allerede kunngjort og framlagt de gode tidender om fred. Like spesifikt for dette faktum er at de ser «øye til øye», hvilket representerer disiplene på pinsedagen, for de ti dagene før pinse representerer en periode med forening. Herren «har» (som representerer fortid) allerede fullført tre ting for dem som bringer gode tidender. Han har «trøstet sitt folk», «forløst Jerusalem» og «blottet sin hellige arm for alle folkeslagenes øyne.»

Han «trøstet» sitt folk ved 9/11 og markerte begynnelsen på den prøvelsesprosessen i Malaki kapittel tre som avsluttes ved søndagsloven, når Han løfter opp banneret for førstegrødeofferene, slik dette fremstilles ved at Han «blotter sin hellige arm for alle folkeslags øyne». Han trøster, gjenløser og løfter opp de hundre og førtifire tusen. Ved 9/11 trøster Han og begynner renselsesprosessen, hvor Han gjenløser sitt folk og deretter løfter dem opp som et banner, eller som Malaki sier: «da skal Judas og Jerusalems offer være Herren til behag» «som i gamle dager».

Og han skal sitja som ein som smelter og reinsar sølv; og han skal reinsa Levis søner og lutra dei som gull og sølv, så dei kan bera fram for Herren ei offergåve i rettferd. Då skal Juda og Jerusalems offergåve vera til hugnad for Herren, som i gamle dagar og som i tidlegare år. Malaki 3:3, 4.

Vi vil avslutte våre betraktninger om «hvor lenge» i den neste artikkelen.

«‘Han har kasteskovlen i sin hånd, og han skal rense sin treskeplass grundig og samle hveten sin i låven.’ Matteus 3:12. Dette var en av renselsens tider. Ved sannhetens ord ble agnene skilt fra hveten. Fordi de var for forfengelige og selvrettferdige til å ta imot irettesettelse, for verdenselskende til å godta et liv i ydmykhet, vendte mange seg bort fra Jesus. Mange gjør fremdeles det samme. Sjeler blir prøvd i dag slik disse disiplene ble det i synagogen i Kapernaum. Når sannheten bringes hjem til hjertet, ser de at deres liv ikke er i samsvar med Guds vilje. De ser behovet for en fullstendig forandring i seg selv; men de er ikke villige til å ta opp det selvfornektende arbeidet. Derfor blir de vrede når deres synder blir åpenbart. De går bort forarget, slik disiplene forlot Jesus, mens de murret: ‘Dette er harde ord; hvem kan høre dem?’» Alfa og Omega, 392.